

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יתרו

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק א

(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושלוש לבריאה

מאה ועשרים שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

שנת הקהל

לזכות

הרה"ת ר' ישראל שיחי' בן מרת ליבא ע"ה העכט
לרגל יום ההולדת שלו, ביום ה' שנתבשר בשורות טובות

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת חנה תחי'

ומשפחתם שיחיו העכט

* * *

לזכות

החייל ב"צבאות השם" יהודה אשר שיחי'

לרגל היכנסו לגיל המצוות לאויש"ט,

ביום י"ט שבט ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"

ולזכות אחיותיו ואחיו

חיילי "צבאות השם" מיטל עדן, אהרן יעקב,

נח ארי וליענה טובה שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הו"ח ר' ניב וזוגתו מרת ח' שיחיו פישביין

* * *

לזכות

החייל ב"צבאות השם" יצחק נחמן שיחי'

ליום הולדתו השלישי לאויש"ט,

ש"ק פ' יתרו, כ"ף שבט ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"

ולזכות אחיו

חיילי "צבאות השם" יוסף נתן, זכרי' ובנימין משה שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הו"ח ר' אברהם וזוגתו מרת לי לאה שיחיו חמי

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To dedicate an issue in honor of a loved one, call (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

א. במתן תורה נאמר: "וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר". המפרשים שואלים: מה פירוש "לאמר"? בכל מקום בו נאמר "וידבר גו' לאמר" – פירושו של דבר שיש למסור את הדברים לבני־ישראל, שלא שמעו את האמירה, ברם, במתן תורה, כשכל בני־ישראל נוכחו בו וכולם שמעו – מה משמעות של "לאמר"?

אי אפשר לומר שהכוונה לדורות הבאים, שהרי במתן תורה היו גם נשמות הדורות הבאים¹.

המגיד ממעזריטש, נשמתו עדן, מתרץ: ענינו של מתן תורה הוא "להמשיך" את עשרת הדברות שבתורה לתוך עשרה מאמרות שבהם נברא העולם. כידוע הפירוש² לפסוק "עשרה עשרה הכף בשקל הקדש" – שעשרה המאמרות שקולים ומכוונים לעומת עשרת הדברות. לפיכך נאמר: "וידבר גו' לאמר" – "להמשיך" את "וידבר", עשרת הדברות, ב"לאמר", עשרת המאמרות.

ב. תוכן האמור בעבודת השם – הוא: אור התורה, עשרת הדברות, צריך להאיר בעיני העולם – עשרה מאמרות.

שלא כדעת הסוברים שהתורה לחוד והעולם לחוד ושבהיותו בסביבה תורנית על האדם להיות יהודי של תורה ואילו בצאתו לעולם עליו להתנהג בהתאם להנחות הרווחות בעולם ולפי הכיוון הנהוג בעולם. האדם נדרש שכל עניניו, ובכללם הקשורים בעולם הזה, יהיו לפי ההנחות של התורה.

אין המדובר בדברים האסורים – הרי פשוט הדבר ש"האסור – אסור", אך הכוונה היא שאפילו לגבי דברים המותרים אינן צריכות

לשרור הנחות העולם, הנחות "בעלי־בתיים"³, כי אם הנחות התורה.

ג. זו גם משמעות הנאמר: "היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה, באמור אלי כל היום איה אלוקיך".

– "היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה": המרירות גדולה כל־כך עד שהדמעות משמשות תחליף לחם, בהתאם לידוע שהמרירות משפיעה עד כדי אי־הרגשה של רעב. מנין נובעת המרירות? – נאמר בהמשך הפסוק: "באמור אלי", מלמעלה באה הטענה, "כל היום איה אלוקיך".

הפירוש של "אלוקיך" הוא: "כוחך וחיותך"⁴. מי "אלוקיך"? – הוי' אלוקיך! הוי', שלמעלה מזמן ומקום ולמעלה מהשתלשלות הוא "אלוקיך", כוחך וחיותך. יתר על כן: "אנכי הוי' – אלוקיך!" "אנכי מי שאנכי", דלא איתרמוז לא בשום אות ולא בשום קוץ⁵, הוא אלוקיך, כוחך וחיותך.

זו הדרישה המופנית כלפי האדם: "כל היום איה אלוקיך!", אותה הרגשה של "אנכי הוי' אלוקיך, היכן היא כל היום!"

העובדה שהוא מרגיש את "אלוקיך" בשעת התפלה ולמוד התורה או בשעת התוועדות – אינה מספקת. לא זו הכוונה. דבר זה היה אפשר להשיג על ידי מלאכים או ע"י הנשמות למעלה כשהן שרויות תחת כסא הכבוד. כוונת ירידת הנשמה בגוף היא "לברר" את הגוף ואת הנפש הבהמית (שהרי "הנשמה עצמה אינה צריכה תיקון כלל"⁶). הדרישה כלפיו היא שכל היום, בשעה שהוא אוכל, בשעה שהוא שותה,

לעילוי נשמת
 הרה"ח הרה"ת אי"א
 ר' מנחם מענדל ע"ה
 בן הרה"ח הרה"ת ר' אלחנן דובער הי"ד
מאראזאוו
 מקושר לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ
 וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו מה"מ
 נולד בעיר ליובאוויטש
 זכה לגור ולקבל קירובים
 בבית כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בעיר רוסטוב
 למד מתוך מסירת נפש בישיבת תו"ת במחותרת
 שימש כשו"ב
 הי' ממייסדי ושימש בתור מנהל ומשפיע
 במתיבתא ובית מדרש במוסד חינוך אהלי תורה
 זוכה להשפיע לאלפי תלמידים
 בהתוועדויותיו הרבות
 הכניס רוח חסידית ושמחה לרבים משומעיו
 גידל משפחתו לחסידות ולהתקשרות
 והרבה מהם שלוחים בכל קצוי תבל
 נפטר בשיבה טובה ר"ח שבט ה'תשע"ח
ת. נ. צ. ב. ה.
 (מנוסח המצבה)
 *

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

(3) ראה סמ"ע בחו"מ סי' ג' ס"ק י"ג.

(4) ראה שו"ע או"ח סי"ה.

(5) ראה לקו"ת פנתס פ, ב. זח"ג יא, א.

(6) תניא פל"ז.

(1) שמות רבה כז, ו.

(2) זח"ג יא, ב.

ורפואות הנפש. מובן, איפוא, שמתופעות רבות הקיימות בחולי ורפואת הגוף – אפשר ללמוד לגבי חולי ורפואת הנפש.

ז. משמעותה של מחלה, רחמנא ליצילן, היא, בדרך כלל, שחסר או לקוי חלק מסוים בגוף. ברם, ישנה מחלה שלא חסר דבר בגוף, כי אם, אדרבה, נוסף (גיידול) בבשר. לכאורה: מה איכפת כשנוספה חתיכת בשר, והרי לא חסר פרט מן החלק הצריך להיות? עם זאת הרי ברור שזו מחלה, ואדרבה: פעמים זו, רחמנא ליצילן, מחלה גדולה יותר מכשחסר משהו בגוף עד שזו מחלה חזקה ר"ל שלא רוצים לקרוא בשם.

חלק הבשר שנוסף גורם נזק למקום בו הוא נמצא ואף עלול ר"ל להתפשט יותר.

כשם שהמחלה שונה מכל שאר המחלות כך ריפוייה שונה מריפוי שאר המחלות. כל הרפואות מורכבות מתוספת מסוימת הניתנת לאדם, ולעומתן הרפואה למחלה זו היא להרוס את החלק הנוסף, וע"י כך מתרפא האדם באמת.

הרפואה למחלה זו ר"ל הומצאה רק לפני מספר דורות, והדרכים המפורטות לשימוש ברפואה הומצאו מאוחר יותר, ועדיין נמשך המחקר.

ח. מובן מאליו שאין ממש בדבריו של מי שאינו רוצה להשתמש ברפואה זו משני טעמים: א) ענינה של רפואה הוא הרחבת וחיווק מציאות הגוף ולא הריסתו. ב) מאחר שדורות על גבי דורות לא השתמשו בה – אינו רוצה לשמוע לרופאים החדשים ורפואותיהם החדשות, הוא "עצמו מומחה" ולכן יתנהג כפי שהתנהגו בעבר. כל אדם מביין שאין בדברים אלו ממש.

– לפי שהדבר אותו יש להרחיב ולחזק הוא החלק הבריא של הגוף, אבל לא את החלק שנוסף, משום שאינו שייך לגוף, כי אם, אדרבה, מזיק לו, ולפיכך יש להרוס אותו.

בעבר לא היתה מחלה זו כה גלויה ומצויה כמו עתה ומשום כך לא חיפשו כל-כך,

בשעה שעוסק במסחרו ומלאכתו, בשעה שהוא מדבר עם בני אדם – תהיה שולטת בו הרגשת "אלקיך" באותה מדה שהבין וחש בשעת תפלתו ובשעת לימודו.

(משיחת שבת פרשת מקץ. תשי"ג)

ד. ישנם כאלה הטוענים שתורת החסידות היא ענין של "נסתר" (=דברים מכוסים ומופלאים), ואין צורך, לכן, ללמוד אותה ח"ו. התשובה לדבר היא:

בשעת מתן תורה ניתנה כל התורה כולה, גם החלק הנגלה וגם החלק הנסתר. אדרבה: "נגלה דתורה" היה אז בנסתר, כפי שידוע⁷ שבעשרת הדברות ישנן תר"ך אותיות שבהן רמוזות תר"ך המצוות – תרי"ג מצוות דאורייתא ו' מצוות דרבנן – כך שכל המצוות כלולות בעשרת הדברות רק ברמז ובנסתר. לעומת זה היה אז החלק הנסתר שבתורה – נגלה, שכן כל בני ישראל ראו או "מעשה מרכבה" (כפי שגם רמזו בפסוק: "אלפי שנאן גו' סיני בקדש". "שנאן" – ראשי התיבות: שור, נשר, אריה, והנו"ן – פני אדם), והרי מעשה מרכבה הוא פנימיות התורה.

(משיחת חג השבועות, תשי"ג)

ה. למתנגדים ללימוד תורת החסידות יש, בדרך כלל, שתי טענות:

א) אם זה לימוד נחוץ – מדוע לא היה קיים בעבר. ואם היה אפשר להסתפק שנים רבות ללא חסידות – הרי זו הוכחה שאין זה לימוד הכרחי.

ב) לימוד זה הוא כזה המוביל לביטול מציאות הגשמיות והיש, והרי ענינו של ביטול הוא ענין של שלילה והעדר.

ו. התשובה לדבר היא:

נאמר בשמונה פרקים לרמב"ם⁸ שכשם שישנן מחלות ורפואות הגוף כך ישנן מחלות

⁷ פרש"י עה"ת שמות כד, יב. בעל הטורים שמות כ, יג.

⁸ פ"ג. ראה גם הל' דיעות פ"ב ה"א.

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת אי"א
ר' יקותיאל מנחם ע"ה
ב"ר שרגא שליט"א

ראפ

חסיד ומקושר בכל נימי נפשו

לכ"ק אדמו"ר מה"מ

משגיח ומשפיע

בישיבת תומכי תמימים

ליובאוויטש המרכזית 770

ניהל הבית חב"ד

בנמלי התעופה

ובחברת "אל על" במיוחד

וזכה שהרבי שלח המצות ע"י

ואמר עליו "אונזער יקותיאל"

נואם קבוע בסיומי הרמב"ם ב-770

והדפיסם ב"תקות מנחם"

ניהל "ועד המחנכים"

פעל במרץ בעניני שלימות הארץ

ראש מטה שירה וזמרה

לקבלת פני משיח צדקנו

קירב רבים אל רבנו ובדרכי נועם

השאיר דור ישרים יבורך

הולכים בדרכי רבותינו נשיאנו

נקטף בתאונת דרכים

ביום השני לפ' "וקם שבט מישראל"

י"ב תמוז ה'תשע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י ידידי

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

. . . מזה ישנו הלימוד לנשי ובנות ישראל בכלל, ובמיוחד – להשלוחות תחינה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שהתאספו כאן יחדיו מכל קצוי תבל בה"כינוס השלוחות העולמי". . . בזמנו זה, הרגעים האחרונים לפני הגאולה – להתעורר בעצמן ולעורר את כל נשי ובנות ישראל אודות גודל הזכות דנשי ובנות ישראל להבאת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, שבאה "בשכר נשים צדקניות שיש בדור"⁵, כנ"ל.

מהר"ש וכן מזקנתו הרבנית הצדקנית רבקה (הרבנית של אדמו"ר מהר"ש) שגם יום הזכרון שלה הוא ביו"ד שבט.

בין הזכרונות מופיע סיפור, שאף נדפס כבר¹⁰, שכשהיתה בת שמונה עשרה חלתה קשות והרופא פקד עליה לאכול מיד עם קומה משנתה. מאחר שלא רצתה לאכול לפני התפלה היתה נוהגת להשכים קום, להתפלל, ורק לאחר מכן לאכול, כך שלא אכלה לפני התפלה וגם אכלה מוקדם. ברם, מובן מאליו שלא זו בלבד שהדבר לא הוסיף לבריאותה, אלא שבגלל זה אף לא ישנה מספיק.

אמר לה ה"צמח צדק": יהודי צריך להיות בריא ובעל כוח. לגבי מצוות נאמר: "וחי בהם" ופירוש הדבר שיש להחזיר חיוניות במצוות (כפירוש המגיד ממעזריטש, הוזכר במאמר). כדי שתהיה אפשרות להחזיר חיוניות במצוות – על האדם להיות בעל כוח ושרוי בשמחה. וה"צמח צדק" סיים: אל לך להיות ללא אוכל. מוטב לאכול לשם התפלה מאשר להתפלל לשם האכילה.

* * *

כל הדברים שסיפרו רבותינו, ובמיוחד אלו שנמסרו מדור לדור, אינם סיפורים סתם. מן העובדה שהדברים נמסרו מדור לדור – יש להניח בודאות שהדבר נוגע לשומעים, ועליהם ללמוד לקח מכך.

* * *

עניני האדם חלוקים בכלל לשני סוגים: א) דברים שיש לעשותם בגין הקב"ה, כלימוד התורה, תפלה וקיום המצוות. ב) דברים שהאדם עושה אותם עבור עצמו. דברים המהווים באמת הכרח לאדם או שהם נראים כהכרחיים עבורו.

והעיקר: מלמעלה לא זומנה הרפואה אליה. לעומת זה, לאחרונה כשהמחלה התרבתה ר"ל – הקדים הקב"ה רפואה למכה, וזימן את הרפואה.

ט. כל הדברים שבגשמיות נובעים משרשם והדומה להם ברוחניות. אף המחלה והרפואה האמורה, שבאה בדורות האחרונים – הרי זה משום שהדומה לה ברוחניות באה בדורות האחרונים.

הרי עתה עקבתא דעקבתא דמשיחא, הנה מיד יהיה "קץ שם לחשך" לכן מתחזקת ומתרבה "קליפת עמלק", חוצפה וישות ללא טעם וללא מניע.

– גם בעבר היתה קיימת גאווה וישות אך לא במדה גסה כעתה. –

מכאן נבעה גם בגשמיות – מציאות שאין לה טעם ומניע ומציאות זו גוזלת את כוחות הגוף כאילו היתה היא עיקר המציאות.

הקדים הקב"ה רפואה למכה וגילה את תורת החסידות היוצרת הרס וחורבן בחלק החולני של מציאות היש.

י. מובן שבפרט אחד אין המשל דומה לנמשל. בעובדה שבמשל הרי כשמתמידים זמן רב בקיום הרפואה – עלולה היא ליצור הרס גם בחלק הבריא של הגוף. לעומת זה ברוחניות אפשר להמשיך וללמוד חסידות ללא הרף, ללמוד עוד ושוב ללמוד, והדבר ייצור הרס רק בחלק הגאווה והישות. לגבי החלק הבריא יתן הדבר, אדרבה, חיוזוק ותוספת כח כפי שכתוב⁹ לגבי התורה שהיא "עוז ותושיה", תושיה לנפש הבהמית ועוז לנפש האלקית.

(משיחת י"ב תמוז, תשי"ב)

ישנה רשימה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא הכוללת זכרונות מסבו כ"ק אדמו"ר

(9) מכילתא בשלח טו, ב. ויק"ר פלא, ה. סנהדרין כו, ב. ראה גם תו"א ריש פ' יתרו סו, א. והוספות לתו"א שם קט, א.

(10) היום יום – י' שבט תשי"ג.

להביא את 770 הביתה!
 כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!
 האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב
 וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
 יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מיט זיק פאַר] הגמר והסיום דמעשינו ועבודתינו¹¹ של בני במשך כל הדורות שלפני זה, לסיים את הבירורים האחרונים בגלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² – "לצחצח את הכפתורים"; עבודתנו מתבטאת בהבאת הגאולה בפועל עבור דורנו ועבור כל הדורות שלפני זה! זאת אומרת, שבדור זה מסיימים את מעשינו ועבודתנו של בני במשך כל הדורות.

. . . בדורו של נשיא דורנו גופא ישנם כמה שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחרי ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א)³ – כשהתחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ונתלו המאורות של הדור השביעי מאדה"ז (או הדור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר הסתלקות בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

. . . יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה של בירור השיריים האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים".

. . . היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר – מציין שנוסף ולאחרי העבודה דיום עשירי בחודש אחד עשר, משיגים ומתעלים (ע"פ הכלל דמעלין בקודש⁴) גם להגילוי (יום) דאחד עשר.

. . . ובזה גופא מגיעים אח"כ לדרגא גבוהה עוד יותר – שאוחזים כבר לאחרי סיום עבודת כל הבירורים, ואף כבר "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק להיות מוכנים לקבלת משיח צדקנו – השלימות דאחד עשר (לגמרי שלא בערך לעשר) . . כמרומו בכ"ב שבט . . אחד עשר בכפליים.

. . . אחרי כ"ב שבט (יום הסתלקותה של בתו) נפעל השלב האחרון בהכנת העולם (כדירה לו יתברך בתחתונים) להגאולה . . שלימות ענין זה נעשה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל.

התוכן הפנימי של שני הסוגים הוא: "תפלה" ו"אכילה". הסוג הראשון הוא "תפלה", משום שענינה של התפלה היא פניה והתחברות ו"דע לפני מי אתה עומד" – לפני מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא, הסוג השני הוא – "אכילה", כל אשר יש בו צורך לאדם ואשר האדם "רעב" לו וכשהוא מקבלו הוא משקיט את רעבונו.

* * *

בדרכי ה"תפלה" וה"אכילה" יש מספר אופנים.

יש אופן כשהאדם חצוי: ה"תפלה" וה"אכילה" אינן קשורות ביניהן. כשהוא מתפלל (כלומר, כשהוא לומד, מקיים מצוות ומתפלל) אין לו כל קשר לעניני העולם, עד שנראה לכאורה שהוא צדיק גמור, ואילו לאחר מכן כשהוא בא במגע עם עניני העולם, מסחר או אכילה, אין ניכר עליו שום ענין של קדושה, רוחניות ועדינות.

ברם, דרך כזו היא אשר לגביה נאמר: "אטו בשופטני עסקינן?" (=וכי בשוטים אנו עוסקים), ו"ברשיעי לא עסקינן".

האופן השני הוא שהתפלה והאכילה קשורים זו בזו. ככל עניניו מעיין אדם זה בשלחן ערוך ועושה כפי שכתוב בו, אך הוא "מתפלל לשם האכילה".

פירוש הדברים: מאחר שהוא יודע שעליו (כ"מסכן") להודק אל הקב"ה, והדרך לקבל מן הקב"ה היא כאמור: "אם בחוקותי תלכו גו' ונתתי גשמיכם בעתם" – לכן עושה הוא את אשר הקב"ה מצוה, כדי שיוכל לאחר מכן להציג לפני הקב"ה את השטר שעל הקב"ה לתת לו את כל צרכיו, כתשלום עבור התפלה.

אמנם בגמרא¹¹ נאמר: "האומר סלע זו לצדקה על מנת שיחיה בני הרי זה צדיק גמור", ולפיכך גם דרך זו של "להתפלל לשם

אכילה" אף היא דרך. למרות שכפי שרש"י מסביר הרי זה "אם רגיל בכך", ולא שנותן פעם אחת צדקה ומפסיק אחר-כך לכשיחיה בנו – ככל זאת, אפילו אם רגיל הוא בכך, מאחר שהדבר בא משום פניה עצמית אין זו התכלית. נכון, אמנם, שהגמרא אומרת¹²: לעולם ילמד אדם תורה ויקיים מצוות שלא לשמן – ברם, מדוע? – הגמרא הרי נותנת טעם לדבר משום שעל ידי כך יבוא ללימוד התורה וקיום המצוות לשמן.

* * *

האופן של התכלית הרצויה הוא – לא שלא יהיה קשר בין ה"תפילה" לבין ה"אכילה", אף לא שה"תפילה" תהיה לשם ה"אכילה", אלא – שתהא ה"אכילה" לשם ה"תפילה".

התפילה – ודאי שעליה להיות לשם התפילה. דבר זה פשוט הוא: כשאדם יודע שהקב"ה רוצה שילמד תורה ויקיים מצוות – אין כלל מקום בשכלו להניח אחרת ממה שציוה הקב"ה, ולכן מתפלל הוא שלא על מנת לקבל פרס כי אם משום שכך ציוה הקב"ה. אין הוא שואל אם יזכה משום כך לעולם-הבא אם לאו, ומכל-שכן שאין הוא שואל על שכר בעולם-הזה.

אך אין די בכך. הוא נדרש לכך שגם אכילתו תהיה לשם התפלה. כל עניניו יהיו לשם קדושה, ככתוב: בכל דרכיך דעהו.

העובדה שיהיה עשיר, ויעמוד בחוגים הפיננסיים בדרגה נעלית ויופיע ברשימת משלמי מסים של 59 אחוז – אינה עדיין תכלית בריאת האדם, כי אם על כל עניניו להיות לשם קדושה, כדי שיוכל ללמוד תורה במנוחת הנפש, לקיים מצוות בהרחבה ולתת צדקה ביד רחבה.

אף לא להסתפק בכך, כי אם להשתדל להשפיע גם על אחרים, שכן אם עשיר הוא – יוכל ביתר קלות להשפיע על אחרים. הרי

(12) פסחים ג, ב. עיין הל' ת"ת לרבנו הוקן פ"ד ס"ג.

(11) ר"ה ד, א.

אז מ'האלט שוין נאך דעם סיום העבודה פון אלע בירורים, און מ'האָט שוין אויך „צוגעפוצט די קנעפּ" וכו', און מ'דאַרף נאָר שטיין גרייט צו מקבל זיין משיח צדקנו – די שלימות פון אחד עשר (אינגאנצן שלא בערך צו עשר). . . כמרומו אין כ"ב שבט . . . אחד עשר בכפליים.

. . . נאך כ"ב שבט (יום הסתלקות פון בתו) האָט זיך אויפגעטאַן דער שלב האחרון אין צוגרייטן די וועלט (אַלס אַ דירה לו יתברך בתחתונים) צו דער גאולה . . . שלימות ענין זה קומט ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל.

. . . דערפון האָט מען דעם לימוד פאַר נשי ובנות ישראל בכלל, ובמיוחד – פאַר די שלוחות תחינה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – וועלכע האָבן זיך דאָ צוזאַמענגעקליבן מכל קצוי תבל אין דעם „כינוס השלוחות העולמי". . . בזמננו זה, די לעצטע רגעים פאַר דער גאולה – צו מעורר זיין זיך און אלע נשי ובנות ישראל וועגן דעם גודל הזכות פון נשי ובנות ישראל צו ברענגען די גאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, וועלכע קומט „בשכר נשים צדקניות שיש בדור"5, כנ"ל.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, וליל יום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט תשנ"ב)

5) יל"ש רות רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).

דורנו זה הוא הדור האחרון של הגלות והדור הראשון לגאולה – כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא הכריז והודיע כמ"פ, שכבר סיימו הכל ועכשיו צריכים רק לקבל את משיח צדקנו בפועל ממש – במילא מובן, שאם בינתיים הי' ענין של הסתלקות, כפי שהי' בכ"ב שבט ארבע שנים לפני זה (שנת ה'תשמ"ח), ה"ז אך ורק בכדי לפעול את העלי' היחידה שנותרה – העלי' דהגאולה האמיתית והשלימה.

. . . דובר ריבוי פעמים שהחידוש והעילוי הנפלא של דורנו – הדור האחרון של הגלות והדור הראשון לגאולה – שהוא משקף [ער שטעלט

תהיה של "תפילה לשם אכילה" ולא ש"התפילה" וה"אכילה" יהו שני עולמות נפרדים, כי אם שאכילתם תהיה לשם התפילה –

תלוי הדבר באם, שתתנהג היא עצמה כך ותחדיר רוח זו בילדים מקטנותם, כשעדיין נתונים הם בעריסה תחדיר בהם את ההרגשה שכל הדברים צריכים להיות לשם התחברות עם הקב"ה, ובלעדי זאת הרי אף אם יש מה לאכול – אין לזה טעם.

אז מגדלים ילדים הנעשים אחר־כך לגדולים בישראל, יש להם במה להתפלל ויש להם מה לאכול, לאכול כפי שהקב"ה רוצה, והרי רצונו הוא שיהיה ליהודים מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, לא רק "בני רויחי" כי אם גם "חיי רויחי" ו"מוזני רויחי".

שיהיה "והריקותי לכם ברכה עד בלי די", בית מבורך ברוחניות ומבורך בגשמיות, שהאב והאם ירוו נחת מהם לאורך ימים ושנים טובות, נחת ברוחניות ונחת בגשמיות.

(משיחת יו"ד שבט, תשי"ט)

רואים אנו שלעני לועגים ואילו את העשיר מחקים אף כשהוא עושה שטות, וכל־שכן כשהוא עושה דבר נכון. לפיכך: כשיניח הוא תפילין – יניחו הכל תפילין, כשישמור הוא שבת – ישמרו הכל שבת, משום שרואים שמפני ששמר שבת נעשה לעשיר, כשיניח הוא תפילין דרבננותם, וכשיאכל הוא מצה שמורה – תיסגרנה כל מאפיות המצה הפשוטה משום שהכל יתחילו להשתמש בשמורה.

זו, איפוא, המשמעות של "אכילה לשם תפילה", שכל הענינים האנושיים וכל צרכיו (הנקראים בשם "אכילה") צריכים להיות לשם "תפילה" (הכוללת את כל התורה והמצוות), לשם הבאת "וחי בהם", להתדרת חינוניות בתורה ומצוות.

* * *

הוראה נוספת יש באמור, בעובדה שההוראה נמסרה לאשה, אם לילדים, שאחד מהם היה אחר־כך לנשיא בישראל.

ההוראה היא:

כשרוצים לגדל ילדים שהתנהגותם לא

לזכות

כ"ק אדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שעי' קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ה)

להכריז יחי', יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ זרבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

טו.

„קהל גדול ישובו הנה“¹, לארצנו הקדושה, „ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה“²,

– שלכן, גם לפני הגאולה יושבים בה בני לבטח, ללא פחד מזה ש„אומות העולם מתרעשים ומתבהלים“ בגלל ש„מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה“, כיון שהקב"ה „אומר להם (לישראל), בני, אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . . (וכופל הענין) אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם“³, „מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם“³.

(משיחות ש"פ יתרו, ח"י שבט תנש"א)

- (1) ירמ' לא, ז.
(2) עקב יא, יב.
(3) יל"ש ישעי' רמז תצט.

טז.

בזמננו זה, ווען מ'האלט סמוך גלייך פאר דער גאולה האמיתית והשלימה . . . כמדובר מערערע מאָל אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט און איצטער דאַרף נאָר זיין די גאולה בפועל.

* * *

מדובר כמ"פ די ראשי תיבות בדרך אפשר פון „מיד“ – משה, ישראל

פון דעם דור – דער לעצטער דור פון גלות און דער ערשטער דור פון גאולה – אַז ער שטעלט מיט זיך פאַר דעם גמר וסיום פון „מעשינו ועבודתינו“¹ פון אידן במשך כל הדורות שלפני זה, צו פאַרענדיקן די לעצטע בירורים אין גלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² – „צופוצן די קנעפלעך“; אונזער עבודה באַשטייט אין ברענגען די גאולה בפועל פאַר דעם דור און פאַר אַלע דורות שלפני זה! דאָס הייסט, אַז אין דעם דור איז מען מסיים מעשינו ועבודתינו פון אידן במשך כל הדורות.

. . . אין דעם דור פון נשיא דורנו גופא זיינען פאַראַן עטלעכע שלבים ותקופות, ובכללות – דריי שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (י"ד שבט ת"ש י"ד) – דער סיום התקופה פון עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) דער יום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (דער ערשטער גאַנצער טאָג לאַחרי ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א)³ – ווען עס האָט זיך אָנגעהויבן דער המשך וחידוש פון אַ נייער תקופה ו„נתלו המאורות“ פון דעם דור השביעי פון אַלטן רבי'ן (אָדער דור התשיעי פון בעש"ט). (ג) די תקופה נאָך דער הסתלקות פון בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

. . . יום העשירי בחודש האחד עשר גייט אויף דעם סיום וגמר העבודה פון מברר זיין די לעצטע „שיריים“ פון גלות, „צופוצן די קנעפלעך“.

. . . דער יום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר – באַדייט אַז נוסף און נאָך דער עבודה פון יום עשירי בחודש אחד עשר, דערגרייכט מען און מען ווערט נתעלה (לויט דעם כלל פון „מעלין בקודש“⁴) אויך צו דעם גילוי (יום) פון אחד עשר.

. . . אין דעם גופא קומט מען דערנאָך צו נאָך אַ העכערע דרגא –

- (1) תניא רפל"ז.
(2) שיחת שמה"ת תרפ"ט.
(3) ראה סה"ש תש"נ ח"א ע' 255 הערה 99.
(4) ברכות כה, א. וש"נ.

(הבעש"ט), דוד מלכא משיחא, ד.ה. אַז דער דור הראשון פון מתן תורה (דור משה) פאַרבינדט זיך מיט דעם דור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא משיחא), דורך גילוי החסידות פון דעם בעש"ט און רבותינו נשיאינו ממלאי מקומו, וואָס לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא¹.

ויש לומר, אַז בהתאם צו דעם תוכן פון דעם וואָרט "מיד" (גלייך), דאַרף מען זאָגן אַז די דריי אותיות זיינען פאַרבונדן ניט מיט דריי באַזונדערע זמנים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, און דוד מלכא משיחא בדורו), נאָר זיי קומען אַלע צוזאַמען בסמיכות ממש ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומז אויך אין דעם וואָס "מיד" איז אויך ר"ת "משה, יהושע, דורם", וואָס אַלע דריי זיינען געווען בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – אַז אין דעם זעלבן דור האָט מען דעם גילוי פון אַלע דריי – מ' (ר"ת משיח²), י' (ר"ת פון ביידע נעמען פון "כ"ק מו"ח אדמו"ר) און ד' (דורם); צוזאַמען מיט דער משה שבדורנו ("כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט) כולל אויך דער גילוי תורת החסידות (די מעינות הבעש"ט) על ידו, האָט מען אויך דעם גילוי פון בחי' אחד עשר "גואל ראשון הוא גואל אחרון"³, דוד מלכא משיחא.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט תשנ"ב)

- 1) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.
- 2) להעיר שמנחם שמו (סנהדרין צח, ב).
- 3) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רנג, א. ש' הפסוקים פ' ויחי. תו"א משפטים עה, ב.

בזמננו זה, בעמדנו סמוך מיד לפני הגאולה האמיתית והשלימה . . . כמדובר כמ"פ שסיימו כבר הכל וכעת צריכה רק להיות הגאולה בפועל.

. . . מדובר כמ"פ הראשיתיות בדרך אפשר של "מיד" – משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן תורה (דור משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא

משיחא), ע"י גילוי החסידות דהבעש"ט ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא¹.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות קשורים לא עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, ודוד מלכא משיחא בדורו), אלא באים כולם יחד בסמיכות ממש ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומז גם בזה ש"מיד" הוא גם ר"ת "משה, יהושע, דורם", ששלשתם היו בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגילוי דשלשתם – מ' (ר"ת משיח²), י' (ר"ת דב' שמותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר) וד' (דורם); יחד עם משה שבדורנו ("כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגילוי דתורת החסידות (מעינות הבעש"ט) על ידו, ישנו גם הגילוי דבחי' אחד עשר, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"³, דוד מלכא משיחא.

מה.

אונזער דור איז דער לעצטער דור פון גלות און דער ערשטער דור פון דער גאולה – ווי כ"ק מו"ח אדמו"ר דער בעל ההילולא האָט מכריז ומודיע געווען כמ"פ, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט און איצטער דאַרף מען נאָר מקבל זיין משיח צדקנו בפועל ממש – במילא איז פאַרשטאַנדיק, אַז אויב בינתיים איז געווען אַן ענין של הסתלקות, ווי דאָס איז געווען בכ"ב שבט בארבע שנים לפני זה (שנת ה'תשמ"ח), איז דאָס אך ורק בכדי צו ברענגען די איינציקע עלי' וואָס איז נאָך געבליבן – די עלי' פון דער גאולה האמיתית והשלימה.

. . . מ'האָט גערעדט מערערע מאָל דעם געוואַלדיקן חידוש ועילוי